

«Τὴν περιουσίαν τοῦ ἀνεψιῦ μου. Λάβετε τὴν, ἰατρέ, εἶμαι ἄνθρωπος τίμιος καὶ οὐδὲν ἀλλότριον ποθῶ.»

Ἐν ᾧ ὁ ἰατρός μετὰ προσοχῆς ἤκουε τὰ πρῶτα τοῦ κυρίου Μορλότ παραληρήματα, παράδοξον ὑφίστατο ὁ Φραγκίσκος ἀλλοίωσιν. Ὡχρία, εἶχε ῥέγος καὶ οἱ ὀδόντες τοῦ ἔτριζον βιαίως. Ὁ κύριος Ὡθρὲ ἐστράφη πρὸς αὐτὸν ἵνα τὸν ἐρωτήσῃ τί ἤσθάνετο.

«Τίποτε, ἀπήντησεν, ἔρχεται, τὴν ἀκούω, εἶναι ἡ χαρὰ . . . ἀλλ' εἶμαι καταβεβλημένος. Ἡ εὐτυχία ὡς χιὼν ἐπιπίπτει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου. Ὁ χειμὼν θὰ ᾔναι ὀριμὸς πρὸς τοὺς ἐρωμένους. Ἰατρέ! Ἐξετάσατε τί ἔχω ἐν τῇ κεφαλῇ.»

Τότε ὁ κύριος Μορλότ ἔδραμε πρὸς αὐτὸν μεγαλοφώνως λέγων, «Ἀρκεῖ μὴ παραλαλῆς πλέον. Δὲν θέλω νὰ ἦσαι τρελλός. Ὁ κόσμος ἤθελεν εἶπει ὅτι ἐγὼ σὲ ἔκλεψα τὸ λογικόν. Εἶμαι τίμιος, Ἰατρέ, ἐξετάσατε τὰς χειράς μου, ἐρευνήσατε τὰ θυλάκιά μου, πέμψατε ἄνθρωπον εἰς τὴν οἰκίαν μου, εἰς τὴν ὁδὸν Σιαρὸν εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου, ἀνοίξατε ὅλα τὰ συρτάρια καὶ θέλετε ἶδει ὅτι οὐδὲν ἀλλότριον ἔχω.»

Ὁ ἰατρός εὐρίσκετο λίαν περιπεπλεγμένους μεταξὺ τῶν δύο ἀσθενῶν, ὅτε μία θύρα ἠνεῳχθη καὶ ἡ Κλάρα εἰσῆλθεν ἵνα ἀναγγεῖλῃ πρὸς τὸν πατέρα τῆς ὅτι τὸ πρόγευμα ἦτο ἑτοιμον.

(Ἀκολουθεῖ).

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Καὶ πῶς, φίλε μου, εἶπεν, ὁ κ. Ω. νὰ μὴν ἐπέλθῃ τοιαύτη οἰκονομικὴ κρίσις εἰς τὸ ἐμπόριον ἀφοῦ ὅλα τὰ τέκνα τῶν γονέων πηγαίνουν εἰς τὰ σχολεῖα, ὁ δὲ κόσμος ὅλος ἀναγινώσκει Περιοδικὰ Συγγράμματα; (!!!)

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΤΑ ΓΙΑΔΙΑ ΤΗΣ . . .

(Ἐσφαλμένως ἄλλοτε δημοσιευθέν).

Ἀπὸ σὲ σκεπάζουν ἔνα ἥλιο, τὰ μαυρὰ Γαλιὰ σου,
Μ' ἀπὸ μέ, τοὺς δύο σου ἡλλους, καὶ τὴ γαλατὴ ματζά σου.

Ἐν Πειραιεῖ

ΕΚ ΤΟΥ INTERMEZZO Τῆ Μ. Ε.

Στοῦ τραγουδιοῦ μου ἐπάνω τὰ φτερά
γλυκεῖα μελαγχροινὴ μου θὰ σὲ φέρω,
Ἐκεῖ σιμὰ στοῦ Γάγκου τὰ νερά
στὸν πῆδ ὠραῖο τόπο ὅπου ξέρω.

Ἐκεῖ ποῦ τὸ φεγγάρι τ' ἀργυρὸ
φωτίζει πεδιάδα ἀνθισμένη,

Τὸ ἄνθος τοῦ λωτοῦ τὸ δροσερὸ
τὴν ἀδελφὴν τοῦ τῆ μικρούλα περιμένει.

Ἐκεῖ τὰ ἀστεράκια γιὰ φιλιὰ,
στὰ ῥόδα τῆς ἀχτινέας τῶν σκορποῦρε,
Κ' εἰς τῆς ρυκτὸς ἀκοῦς τὴν σιγαλιά,
τὰ ριούδια ποῦ γλυκὰ κρυφομιλοῦντε.

Τὸ ἐλαφάκι ἀφυγκράζεται δειλὰ
ἢ τρέχει στὰ χορτάρια χωρὶς ἔννοια
Κ' ἀκούεται μακριὰ ὅπου κυλᾷ
ὁ Γάγκος τὰ νερά του τ' ἀσημένια.

Ἐκεῖ ὅπου ἀπλώνουν κουρμαδιαὶς
ἴσκιον παχύ, κ' οἱ δύο θὰ ἔξαπλωθοῦμε,
Καὶ μ' ὄνειρα, μ' ἀγάπη, μ' εὐωδιαὶς
ζωὴ ἀγγελικὴ θὰ νὰ περνοῦμε.

Ἀθῆναι, 20 Ἰουνίου 1885.

Θ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΠΟΜΦΟΥΓΤΕΣ ΗΣΑΝ ΚΑΙ ΔΙΕΡΡΑΓΗΣΑΝ.

Ἐπεισόδιον

(Ἐκ τοῦ πυρποληθέντος ποιήματός μου ἡ «Κυκεωνιάς»).

Ἦτον ἔμορφ' ἡ Ἑλένη, ἦτο ῥόδον τοῦ Μαῖου,
καὶ ὁμοίαζε καθ' ὅλα πνεύματος ἐπουρανίου.
Ἐμειδία εἰς πᾶν ὅ,τι ἐπιπτεν ἐνὸπιόν της,
δάκρυα τὸν ὀφθαλμόν της—δὲν ἐβάλωσαν ποτέ.

Ἐν τῆς ἔλειπε, καὶ τοῦτο, τὸ ἀπέκτετο' ἡ Ἑλένη,
στὰς πλεκτάνας τοῦ Τοξότου ἔπεσε περιπλεγμένη.
Ἐδρε νέον ὁμοῖόν της, μὲ τὰ κάλλη τοῦ Ναρκίσσου,
ψυχὴν εἶδρε Παραδείσου—καὶ καρδίαν τρυφεράν.

Ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι, ὁ καθεὶς τοὺς συνεχάρει . . .
πλὴν τὸν Νάρκισσον κι' ὁ χάρος, φεῖ! δὲν ἤργησε νὰ πάρῃ.
Τότε' ἐρεῦθηκ' ἡ Ἑλένη τῶν δακρύων τὴν πικρίαν,
τὴν κατέστησαν ἀθλίαν—οἱ κλαυθμοὶ κι' ὁ στεναγμός.

Τῆς ὠχρίασαν τὰ χεῖλη, κ' ἐμαράνθ' ἡ εὐμορφιά της
καὶ πικρῶν δακρύων αὐλαξ' ἐγείνεν ἡ παρεΐα της.
Κ' ἔνα χρόνον καθεκάστην μελαρὰ ἐνδεδυμένη
ἐπροσηύχετο ἡ Ἑλένη—στοῦ Ναρκίσσου της τὴν γῆν.

Αἰφνης θερινὴν πρωΐαν ὅπου ἐκεῖνος ἐκοιμήθη
εἰς τὰ ἄχαρα τοῦ χάρος, τὰ ξηρὰ καὶ κρύα στήθη,
Εἰς τὸν τάφον τοῦ πλησίον ἀνευρέθη τὸ κορμὶ της
κ' ἔτας γέρον ἐρημῆτης—τὴν ἐθρήνησεν ἐκεῖ.

Ποῦ λοιπόν, ἡ ὠραιότης; ποῦ τὰ πλούτη, ποῦ ἡ ῥώμη;
ποῦ τὸ σπινθηρίζον ὄμμα, καὶ ἡ βοστρυχώδης κόμη;
Διεββάγησαν, θεέ μου! ὡς πομφόλυγες κυμάτων,
κ' ἐν τῷ μέσῳ τῶν πτωμάτων—Σὺ καὶ μόνος ἐπικεῖς.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΛΟΥΖΗΣ